

Sygn. akt III KZ 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **M. J.** o wznowienie postępowania w sprawie ... 3137/11 Sądu Rejonowego w S. zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G.,
wydanym w sprawie ... 523/12,
w dniu 10 czerwca 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 marca 2014 r.,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku M. J., o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie, albowiem zaszły okoliczności z art. 120 § 2 k.p.k. – wnioskodawca pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego pisma poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata, nie uzupełnił tego braku w zakreślonym terminie.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł wnioskodawca.

Podniósł w nim, iż - w jego ocenie – „norma art. 545 § 2 k.p.k. sugeruje jedynie, iż wniosek „powinien być” podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Jest to jedynie sugestia, nie zaś wymóg.

Stąd też wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz „nakazanie skierowania wniosku do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia jest bezzasadne, i to w stopniu oczywistym.

Zaskarżone nim zarządzenie jest całkowicie zasadne i znajduje oparcie w obowiązujących – wskazanych w jego podstawie prawnej – przepisach karnej ustawy procesowej.

Prezentowana zaś przez skarżącego w zażaleniu wykładnia językowa zawartego w przepisie art. 545 § 2 k.p.k. zwrotu określającego tzw. przymus adwokacko – radcowski razi wręcz dowolnością i niezrozumieniem zarówno oczywistej treści pełnej dyspozycji tej normy, jak i ignorowaniem jej *ratio legis*.

Nie ulega wszak wątpliwości, że w § 2 art. 545 k.p.k. sformułowano wymóg tzw. przymusu adwokacko - radcowskiego. Podobnie jak w przypadku kasacji (drugiego - z przewidzianych ustawą - nadzwyczajnego środka zaskarżania – art. 526 § 2 k.p.k.) wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, musi być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Taki sposób odczytania tej normy stanowi wynik przeprowadzenia jej wykładni językowej i nie można go – w sposób wskazany przez skazanego – podważać. Dowolność prezentowanych przez niego tez jest tym bardziej oczywista w sytuacji w której Sąd Najwyższy w licznych i konsekwentnych orzeczeniach trafnie wskazywał, że złożenie wniosku o wznowienie postępowania przez samego skazanego jest czynnością prawnie bezskuteczną, co oznacza, że (nawet) nie wystarczy aby obrońca ustnie do protokołu taki wniosek podtrzymał, bądź odwołał się tylko do pisma skazanego. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 kwietnia 1977 r., IV KZ 28/77, OSNKW 1977, z. 7-8, poz. 89; 23 września 1982 r., II KZ 12682, OSNKW V KZ 47/83, z. 1-2, poz.13, 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, z. 11-12, poz. 88).

Wbrew wywodom skarżącego, przyjęty w przepisie art. 545 § 2 k.p.k. tzw. przymus adwokacko - radcowski, to jest obowiązek sporządzenia i podpisania

wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego – jeżeli nie pochodzi od prokuratora – nie jest „omyłką ustawodawcy” (niezależnie od zrozumienia znaczenia tej zgłaszanej przez skarżącego tezy), ale celową, racjonalną regulacją uzasadnioną wyjątkowym charakterem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jaki stanowi wniosek o wznowienie postępowania. Taki nadzwyczajny charakter tego środka odwoławczego determinuje wręcz potrzebę zwiększenia odpowiedzialności tak za samo składanie wniosków, jak też wymusza niezbędną ich fachowego sporządzenia i związaną z tym powinność ścisłego przestrzegania tych przepisów ustawy karnej procesowej, które określają wyłączny katalog podstaw wznowienia, jak i jedynie dopuszczalny przedmiot tego postępowania.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując żadnych podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia – orzeczono jak wyżej.